

Junior handling z druhé strany

Jsem ráda, že se o junior handlingu nyní více píše jako o soutěži rovnocenné s výstavním posuzováním. Je to jistě v jeho prospěch, vždyť to vede k vylepšení podmínek pro mladé vystavovatele, k větším kruhům pro ně, k lepšímu organizačnickému zabezpečení. Dobré je, když se zveřejňuje i více konkrétních informací, které pomohou začínajícím handlerům, aby se dozvěděli, o co v této soutěži jde a jak se na ni připravit.

Například, že je vhodné společenské oblečení v barvách odlišných od barev předváděného psa. Jistě by jim pomohlo, kdyby se mohli seznámit s přehledem možných figur spolu s jejich vyobrazením a popisem správného předvedení, s požadovanými kynologickými znalostmi. Možná by potom tolik dětí nekončilo soutěž jen proto, že přišly v tepláčkách, nebo nebylo bezradných, co je trojúhelník a kam a kudy jít. (Tyto otázky zodpovídá seriál Kouzlo junior handlingu, jehož již 8. část najdete v tomto čísle, poz. red.) Také dodržování základních pravidel soutěže by bylo jednodušší a přehlednější. Nyní se z výstavního katalogu děti dozví pouze věkové rozdělení přihlášených a to, že pes nemusí být na výstavě ani posouzen. Chybí však informace, že v junior handlingu může soutěžit pouze to plemeno, které je posuzováno v ten určitý den, tedy například, že se služebním plemenem se ho nemůžete zúčastnit v neděli, kdy jsou posuzována plemena společenská, atd.

Vlastní pes se stává handicapem

Občasné upřesnění v katalogu, že se do soutěže hlásí vlastní pes, je ignorováno. V článkách je dokonce doporučováno vypůjčit si pro lepší výsledky cizího, zkušeného psa. Absolutně nesouhlasím s tvrzením, že pro vítězství v junior handlingu je potřeba, aby rodiče vlastnily velkou chovatelskou stanicí! To dnes nehraje žádnou roli. Ba naopak, předvádění vlastního psa se stává handicapem. Moje děti vždy předvádějí jen své vlastní pesany, které si samy vychovaly a mnohdy i samy odrodily. Zpočátku soutěžil každý v jiné věkové kategorii, umíte si jistě představit, jak byl jejich pejsek unavený,

když absolvoval vlastní předvedení a potom ještě dvakrát předkola. Rozhodčí pak často hodnotil slovy: Jde vám to pěkně, ale pejsek je pomalejší, ufuněný.

Mé děti by cizího nevzaly

Děti se začaly psům ještě více věnovat, během výstavy jsou neustále s nimi, pečlivě dbají, aby psi byli v létě ve stínu, měli stále chladnou vodu, klid na spánek, Lukáš psy i celý den ke každému předkolu nosí, aby nebyli unavení. Oba sourozenci si vypracovali každý svůj vlastní styl, aby je rozhodčí neposuzovali společně, mají to sice těžší a složitější než ostatní, přesto by na předvedení nevzaly cizího psa. O své psi kamarády se každý den starají, spolu trénují, a proto chtějí ostatním ukázat, co se sami naučili, ať již s dospělým, zkušeným psem, nebo s mladým štěnětem, mnohdy sotva čtyřměsíčním. Já sama jsem velmi vděčná soutěžím junior handlingu, které v mých dětech probudily opravdovou lásku a vášeň ke psům. Již předtím vždy pomáhaly s péčí o psy i s jejich pravidelným vystavováním, ale braly to spíše jako každodenní rutinu. Až vlastní soutěžení v nich probudilo touhu se psy více komunikovat, samostatně o své psy pečovat, společně navcivovat a zlepšovat se k nejlepšímu vlastním výkonům v soutěži, kde výsledek záleží jen na nich samotných, ne na kráse psů jako u vystavování.

Střídání psů je porušováním pravidel

Pár minut předvedení cizího psa patří, podle mého, profesionálům, ne do dětských soutěží. V tom není žádná inspirace pro prohlubování vztahu mezi dítětem a psem. Dlouho jsem přehlížela porušování podmínek junior handlingu, kdy si soutěžící měnili psy na poslední chvíli, dnes je ale situace již taková, že si psa mění i na každé předkolo, semifinále i finále. Podle toho, jaké je počasí, jaká je teplota v hale, podle velikosti kruhu, podle podlahy, podle toho, zda se vybraný pes umí pohybovat po kluzkém povrchu či koberci, podle rozhodčích (někteří nemají rádi v této soutěži velké psy, říkají: dítě a velký pes jsou mnohdy dobře sehnání, ale přeci jen, co kdyby velký pes něco provedl v závěrečné soutěži, a dítě ho neuhlídalo!). A tak zatímco jeden soutěžící má po celou dobu jednoho svého psa, druhý střídá psy odpočaté. Pravidla jsou porušována i v případech, kdy je přímo v katalogu konkrétní výstavy uvedeno, že do soutěže junior handling je možné přihlásit své dítě a svého psa.

Kde je původní smysl soutěže?

Motto z minulého článku, že junior handling by měl být hlavně o pozitivním a krásném vztahu dětí a psů je sice pěkné, v tomto prostředí ale bohužel dostává pěkně na frak. Velkým

šokem pro mě bylo, když jsem náhodou viděla, jak dítě do soutěže přebíralo cizího psa společně s finanční odměnou za jeho zviditelnění. To je opravdu velmi špatné, tímto směrem by se děti vychovávat neměly. Kdyby jim neprocházel již samotné porušování pravidel, soutěžení by se ubíralo úplně jiným, veselejším směrem, k radosti z předvedení vlastních dovedností. Ubylo by nevhodného škubání se psem, ke kterému nic necítí, protože jej vidí poprvé chvíli před předvedením, ubýlo by nevhodných reakcí rodičů, protože by byli pyšnější na výsledky svého dítěte a vlastního psa.

Samotná soutěž by byla atraktivnější, s větší rozmanitostí handlerů a většími šancemi pro více dětí, když by v junior handlingu ubyli profesionálně vycvičení psi, kteří poslechnou každého cizího na povel. Děti budou mít zase svého, svými silami vypiplaného psiho kamaráda a zase bude nač se s úsměvem dívat a těšit se z nové generace mladých kynologů, jako to bylo dříve. Před lety byla soutěž junior handling opravdu jen čistě záležitostí dítěte a jeho vlastního psa. Děti, které doma se svým pejskem trénovaly, aby předvedly divákům, co se samy společně doma naučily, bylo tak málo, že do soutěže bylo přihlášeno maximálně 5 dětí, někdy jich nebyl ani plný počet na stupně vítězů.

Dnes je v katalogu zpravidla na každý výstavní den více než dvacítkou přihlášených, většinou s půjčenými, zkušenými psy. Jak se asi cítí ty děti, které milují svého psa a snaží se být výstavu od výstavy lepší a lepší, když si potom v psím časopise přečtou, že předvádění s vlastním domácím psem je spíše na škodu soutěže, že je snazší si před soutěží zapůjčit hotového psa. A proč chybí v kruhu pochvala a pohazení? Děti nemají k vypůjčenému psu žádný vztah a tak nemají nutkání jej za splnění úkol pochválit, může v tom být i obava, že nevědí, jak se cizí pes vlastně zachová, zda se nelekne nebo neuteče před nenaučeným pohybem.

A tak se ze soutěže vytrácí vlastní souhra předváděné dvojice, radost z předvedení každodenní dlouhodobé práce doma se mění na pár minut chůze a vrácení cizího psa majiteli. Obrana typu, že zkušený pes nekazí mladému vystavovateli předvedení, neobstojí. Právě proto je junior handling rozdělen na dvě věkové kategorie, aby se nezkušené děti učily vlastními chybami, poznatky a nasbíranými zkušenostmi přímo v praxi v jednotlivých kolech. Samy poznají, v čem chybují, kde se zlepšily, co by ještě měly se svým pejskem pilovat. A do II. kategorie již přecházejí plní svých vlastních poznatků.

Junior handling byla bezvadná dětská soutěž s velkým přínosem pro novou generaci kynologů, kdy budu moci říci, že je taková i nyní!

Jana Čertíková ■

Foto: Slavomír Jansa